

Oyun Alanının Altındaki Kütüphane

Yavuz DEMİRKIRAN

Oyun Alanının Altındaki Kütüphane

Yavuz DEMİRKİRAN

Olivia en çok teneffüsü severdi. Oyun alanında koşar, kırmızı spor ayakkabıları toz kaldırır, sarı yağmurluklu kanat gibi dalgalanırdı. Kıvırcık topuz saçları zıplarken kaçan bir topun peşinden gitti. Yaşlı meşe ağacının yanında top uzun otların arasına yuvarlandı ve gözden kayboldu. Olivia otları kenara itti ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Oyun alanının altında saklı küçük bir kapak gıcırdayarak açılmıştı.

Olivia diz çöküp içeri baktı. Ahşap bir merdiven sıcak, altın rengi bir ışığa iniyordu. Sayfaların hafif hışırtısını ve minik bir sesin mırıldandığını duyabiliyordu. Kalbi meraktan küt küt atıyordu. Bez çantasını sıkıca tuttu ve basamak basamak aşağı indi. Aşağıda, kitaplarla dolu bir oda buldu—hayatında gördüğünden çok daha fazla kitap. Bordo yelekli küçük bir yaratık başını kaldırıp gözlerini kırptı.

“Merhaba!” dedi yaratık, minik gözlüklerini düzeltirken. “Ben Pippin, kitap sıralayıcısı. Sen Olivia olmalısın. Bay Penn geleceğini söylemişti.” Olivia’nın ela gözleri kocaman açıldı. Yuvarlak gözlüklü, yeşil papyonlu, uzun boylu, hafif kambur bir adam rafın arkasından çıktı. “Oyun alanının altındaki kütüphaneye hoş geldin,” dedi nazıkçe. “Burada her kitap yarın hakkında bir hikâye anlatır.”

Bay Penn Olivia'ya "Yarın" etiketli bir raf gösterdi. Her kitap hafifçe parlıyordu. Birini çekip okudu: "Yarın sürpriz bir ziyaretçi sınıfa kek getirecek." Olivia sırttı, dişlerinin arasındaki boşlukla parlayan gülümsemesi ışıldadı. Ertesi gün gerçekten bir ziyaretçi kek getirdi! Olivia okuldan sonra merdivenden aşağı koştu. "Gerçek oldu!" dedi. Pippin başını salladı ama tüylü kuyruğu titredi. "Bazen hikâyeler değişir," diye uyardı.

Olivia'nın okuduğu sonraki kitap şöyle diyordu: "Yarın Olivia oyun alanında parlak bir madeni para bulacak." Ama bir rüzgâr esintisi parayı bir kanalizasyona uçurunca hikâye değişti. Kitabın sözcükleri karıştı, sonra kendini yeniden yazdı. Artık şöyle diyordu: "Parayı başka biri bulacak." "Gelecek sabit değildir," diye açıkladı Bay Penn. "Kitaplar tahmin eder ama asla söz vermez. Seçimler hikâyeyi değiştirir."

Olivia her gün kütüphaneye gitti. Komik sürprizler ve mutlu tesadüfler hakkında okudu. Ama bir öğleden sonra Pippin'in kuyruğu parlak altın renginde parladı—bir uyarı. “Bir hikâye hızla değişiyor!” diye bağırdı. Olivia işaret ettiği kitabı kapı. Kapağı koyu yeşildi ve başlığı şöyleydi: “Bahçenin Son Günü.” Gülümsemesi soldu. “Yarın okul bahçesi yok edilecek,” diye yüksek sesle okudu.

Olivia'nın elleri titredi. "Bunu durdurmalıyız!" dedi. Bay Penn gözlüklerini düzeltti. "Kehanetler söz değildir," diye hatırlattı. "Ama dikkatle hareket edersen sonu değiştirebilirsin." Pippin kitaba minik mürekkep damgasını bastı. "Ben yardım edeceğim!" diye ciyakladı. Merdivenden çıktılar ve kapaktan öğleden sonra güneşine fırladılar.

Olivia okul bahçivani Bayan Hart'ı bulmaya koştu. Bayan Hart bahçede diz çökmüş, yeşil önlüğü tozlu, hasır şapkası sıcak yüzüne gölge yapıyordu. "Bahçe tehlikede!" dedi Olivia nefes nefese. Bayan Hart dikkatle dinledi, koyu gözleri ciddileşti. "Yeni bir otopark mı?" dedi. "Duyduğum bu. Ama bunun olmasına izin veremeyiz. Bu bahçe herkes için."

Bayan Hart ve Olivia bütün okulu bir araya çağırdı. Çocuklar, öğretmenler ve veliler bahçe tarhlarının etrafında toplandı. “Bu bahçenin ne kadar önemli olduğunu göstermeliyiz,” dedi Bayan Hart. Olivia’nın sınıfı tabelalar yaptı, afişler boyadı. Okul yönetimine mektuplar yazdılar. Pippin Olivia’nın çantasına saklandı, her mektuba minik bir altın yıldız bastı. Herkes birlikte çalıştı, umut ayçiçekleri gibi büyüdü.

Ertesi sabah Olivia yeşil kitaba göz attı. Sözcükler yine değişiyordu! Artık şöyle diyordu: “Bahçe kurtarılacak. Çünkü cesur bir kız ve arkadaşları seslerini yükseltti.” Olivia sevinçle bağırdı. Bahçeye koştu, Bayan Hart bir veliye sarılıyordu. Otopark planı durdurulmuştu. “Başardık!” diye sevindi Olivia. Pippin’in kuyruğu o kadar parlak parladı ki küçük bir lamba gibi göründü.

O öğleden sonra Olivia Bay Penn'i ziyaret etti. "Biz değiştiğimiz için kitap değişti," dedi. Bay Penn gülümsedi, gür kaşları yukarı kalktı. "Aynen öyle. Gelecek seçimlerimizle şekillenir. Sen harekete geçmeyi seçtin ve hikâyeyi daha aydınlık yaptın." Ona küçük bir defter uzattı. "Bu senin için. Kendi yarınlarını yaz." Olivia defteri sıkıca kucakladı.

Gitmeden önce Pippin avucuna minik bir pirinç düğme bastırdı. “Bir hatırlatma,” dedi, “küçük yardımcılar bile büyük fark yaratabilir.” Olivia düğmeyi yıldız iğnesinin yanına, çantasına koydu. Merdivenden çıktı ve altın öğleden sonraya adım attı. Oyun alanı mutlu seslerle çınlıyor, bahçe her zamankinden daha yeşil açıyordu.

O günden sonra Olivia bahçeyi yakından izledi. Bayan Hart’la çiçekleri suladı, yabani otları yoldu. Bazen yastığının altında hafifçe parlayan yeni bir kitap buldu. Ama artık biliyordu: En güzel hikâyeler, kendi yazdıklarıydı—nezaketle ve cesaretle.

Bay Penn hâlâ oyun alanının altındaki kütüphaneyle ilgileniyordu. Pippin hâlâ her kitaba özenle damga basıyordu. Olivia da hâlâ ziyaret ediyor, rahat bir köşeye kıvrılıp olabilecek yarınlar hakkında okuyordu. Ama kitapların ona öğrettiği dersi hiç unutmadı: Kehanetler söz değildir. Düşünceli seçimler geleceği değiştirebilir, onu umutlu ve aydınlık yapabilir.

Bir gün Olivia kapağında kendi adı yazan bir kitap buldu. Şöyle diyordu: “Yarın Olivia bir arkadaşına yardım edecek.” Gülümsedi, değişebileceğini biliyordu. Ama gerçekleştirebileceğini de biliyordu. Merdivenden çıktı, yarın ne getirirse getirsin hazırды—çünkü artık onu şekillendirebileceğini biliyordu.

Oyun alanının altındaki kütüphane bir sır olarak kaldı, ama dersleri tohumlar gibi yayıldı. Olivia büyüdü, ama küçük eylemlerin büyük hikâyeleri değiştirebileceğine inanmayı hiç bırakmadı. Ve ne zaman kendinden emin olmasa, parlayan kitapları ve minik kütüphanecinin sözlerini hatırladı: “Küçük yardımcılar bile büyük fark yaratabilir.”